

Χριστούγεννα στη Βουφράδα

Λίγος κόσμος βρέθηκε φέτος τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά στα Βουφραδοχώρια επιβεβαιώνοντας την παράδοση που λέει «Χριστούγεννα στην πόλη και Πάσχα στο χωριό». Παρ' όλα αυτά τα χωριά μας αυτές τις μέρες αυτές ένα ξεχωριστό χρώμα, ένα χρώμα που το βρίσκεις στα διηγήματα του Παπαδιαμάντη. Με λίγα λόγια οι λίγοι επισκέπτες και οι μόνιμοι κάτοικοι πέρασαν καλά...

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα μας

Μάθε για τα Βουφραδοχώρια, μάθε για την περιοχή μας μέσα από την ιστοσελίδα του συλλόγου μας. Η διεύθυνσή μας είναι www.vlasi.gr για την οποία ενημερώστε και τους φίλους σας. Διαβάστε ηλεκτρονικά και όλα τα φύλλα της εφημερίδας μας. Την ιστοσελίδα μας επισκέπτονται κάθε μήνα χιλιάδες άτομα. Το σημαντικό είναι ότι τη σελίδα μας εκτός από Έλληνες επισκέπτονται Γερμανοί, Αυστραλοί, Αμερικανοί, Κύπριοι, Ιταλοί και άλλες εθνότητες.

Η σταυροδοσία στα χωριά μας

Στις δημοτικές εκλογές του Νοεμβρίου του 2010 η σταυροδοσία στον τέως Δήμο Βουφράδας αποτυπώθηκε ως εξής: Για το συνδυασμό του Στάθη Αναστασίου: Κοντοθανάσης Σπύρος 582 ψηφοδέλτια, Γκότση Φωτεινή 446 ψηφοδέλτια και Πουλόπουλος Γεώργιος 291 ψηφοδέλτια. Για το συνδυασμό του Νίκου Τζώρτζη: Μαρκόπουλος Ιωάννης 324 ψηφοδέλτια, Βλασσόπουλου-Ασημακοπούλου Αθανασία 245 ψηφοδέλτια, Μπούζας Θεόδωρος 244 ψηφοδέλτια. Για το ψηφοδέλτιο του Κώστα Αποστολόπουλου: Καρβέλας Αθανάσιος 33 ψηφοδέλτια, Κουρνιατής Φώτης 31 ψηφοδέλτια, Γεωργαράς Γεώργιος 9 ψηφοδέλτια. Για το συνδυασμό του Κώστα Σπυρόπουλου: Καρβέλας Ιωάννης 191 ψηφοδέλτια, Γιαννούκος Νικόλαος 79 ψηφοδέλτια, Κατσαούνη Φωτεινή 24 ψηφοδέλτια.

Συνδρομές-Προσφορές

Το δίμηνο που μας πέρασε πλήρωσαν τη συνδρομή τους στο Σύλλογο ή ενίσχυσαν την εφημερίδα μας οι κάτωθι: Νικολόπουλος Παναγιώτης 50 ευρώ, Παναγοπούλου Σταυρούλα 35 ευρώ, Δημητρακόπουλος Αντώνης 50 ευρώ, Αποστολόπουλος Δημήτρης 100 ευρώ, Χαρχίδου Ελένη 50 ευρώ, Αλεβίζος Σταύρος 30 ευρώ, Μάστορα Σούλα 20 ευρώ.

Οι Βλασαίοι μετανάστες του Καναδά

Στον Καναδά μετανάστευσαν από το Βλάση οι εξής: 1) Ασημάκης Δημήτριος του Βασιλείου: Γεννήθηκε το 1904. Παντρεύτηκε την Παναγιωτοπούλου Αθανασία του Αντωνίου από την Αθήνα που είχε γεννηθεί το 1914. Διέτελεσε για πολλά χρόνια αγροφύλακας στο Βλάση και στη συνέχεια μετανάστευσε στον Καναδά όπου έμεινε μέχρι το θάνατό του. Απέκτησε δυο παιδιά, τη Γεωργία και το Χρήστο που κατοικούν μέχρι σήμερα στον Καναδά. 2) Κοτσόβολος Δημήτριος του Κυριάκου: Γεννήθηκε το 1962. Μετανάστευσε στον Καναδά όπου παντρεύτηκε και απέκτησε τη δικιά του οικογένεια. 3) Μαρινοπούλου Ανδριάντα του Θεοδώρου: Γεννήθηκε το 1942. Μετανάστευσε στον Καναδά όπου παντρεύτηκε τον Κώστα Ανδρικόπουλο και απέκτησε δυο παιδιά, την Παναγιώτα και τον Παντελή. Πέθανε το 1987 στον Καναδά. 4) Μαρινοπούλου Παναγιώτα του Θεοδώρου: Γεννήθηκε το 1935. Μετανάστευσε στον Καναδά όπου παντρεύτηκε το Γιώργο Μανούσο από τη Σαντορίνη και απέκτησε δυο κόρες, την Ειρήνη και τη Χριστίνα. 5) Μαρινόπουλος Άγγελος του Θεοδώρου: Γεννήθηκε το 1951. Μετανάστευσε στον Καναδά όπου παντρεύτηκε τη Στυλιανή Σπυροπούλου και απέκτησε δυο παιδιά το Θεόδωρο και τη Βασιλική. 6) Μαρινόπουλος Σωτήριος του Θεοδώρου: Γεννήθηκε το 1946. Μετανάστευσε στον Καναδά όπου παραμένει μέχρι σήμερα.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Μελέτη για τον ποταμό Βελίκα

Το Δεκέμβριο μήνα εγκρίθηκε η υδραυλική μελέτη του ποταμού Βελίκα από τη Διεύθυνση Υποδομών και Προγραμματισμού της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Μεσσηνίας. Η συγκεκριμένη μελέτη προτείνει διάφορες παρεμβάσεις, αλλά, όπως τονίστηκε, το καθοριστικό βήμα είναι το επόμενο, που αφορά την οριοθέτηση του ποταμού και το οποίο θα προταθεί στην αιρετή Περιφέρεια Πελοποννήσου. Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσιάστηκαν, μετρήθηκε η λεκάνη απορροής του ποταμού και η μέγιστη παροχή είναι 269 κυβικά το δευτερόλεπτο, ισάξια με τον Αρκαδικό και τη Νέδα. Η μελέτη αφορά το τμήμα του ποταμού 500 μέτρα πάνω από τη γέφυρα στο δρόμο Μεσσήνης- Ριζόμυλου - Πύλου και μέχρι τις εκβολές του, συνολικού μήκους 2,6 χιλιομέτρων. (Τα στοιχεία και τη φωτογραφία πήραμε από την εφημερίδα Ελευθερία).

Ο Βελισσάρης από το Σαπρίκι

Την περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου ο φόβος και ο τρόμος στα χωριά μας ήταν οι παρακρατικοί Μαγγανάς (από τα Φρουτζοκρέμμυδα), ο Ζαμπάρας (από το χωριό Ρεματιά που σκοτώθηκε από τους αντάρτες στις 30 Μαρτίου 1946), ο Μαρούτας (σκοτώθηκε στη Ζάτουνα το 1949), ο Αγγελόπουλος ή Καλόγερος (από τα χωριά της Κορώνης) και ο Βελισσάρης από το Σαπρίκι. Στο φύλλο αυτό θα γράψουμε δυο λόγια για το Βελισσάρη όχι γιατί είμαστε θιασώτες περασμένων εποχών και ιδιαίτερα της εμφυλιακής περιόδου αλλά γιατί το σήμερα περνά μέσα από το χθες και γιατί η ιστορική μνήμη είναι το καλύτερο το ασφαλέστερο εργαλείο ανάλυσης, ερμηνείας και προσέγγισης του σήμερα. Να γνωρίζουμε το χθες για να αποφεύγουμε τα ίδια λάθη σήμερα. Ο Κ. Βελισσάρης ήταν από το χωριό Σαπρίκι. Ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος βοσκός στο επάγγελμα. Έβασκε τα πρόβατα του Γεωργακόπουλου ή Γεωργατσάκη στο χωριό Νερόμυλο (Μίσκα). Για τη μεταστροφή του σε σκληρό παρακρατικό λέγονται πολλά και διάφορα που έχουν να κάνουν με τη στάση των ανταρτών απέναντί του. Σημασία έχει ότι κάποια στιγμή έγινε ο φόβος και ο τρόμος των χωριών μας. Του καταλογίζουν ότι σκότωσε τον Π. Τσόπελα από το Φουρτζί, τον Καλογερόπουλο από το Πανιπέρι και τους Θανάση Δρούτσα, Μανόλη Αλεβίζο, Λάμπρο Λαμπρόπουλο στον Αετό Τριφυλίας. Μετά το τέλος του εμφυλίου εγκαταστάθηκε στο Πέραμα. Εκεί σε κάποια διαμάχη με κάποιους τον χτύπησαν στο κεφάλι και τον σκότωσαν. Αυτό ήταν το τέλος αυτού του παρακρατικού που έσπειρε τον πόνο σε δεκάδες οικογένειες.

Περιγραφή της Χώρας από περιηγητή το 1895

Να πώς περιγράφει τη διαδρομή Πύλου-Χώρας και το χωριό Χώρα που τότε το έλεγαν Λυγούδισσα ένας Αθηναίος περιηγητής το 1895. Τη διαδρομή την έκανε με ένα άρρωστο και ετοιμοθάνατο άλογο: «Μ' ένα γέρικον και ασθενικόν αχαμνόντα φεύγομεν από την Πύλον πρωί-πρωί, δροσιζόμενοι με την παχύμυλον βουνίσια δροσιά που μας έστελλον τα βουνά και οι πευκοφυτευμένοι λόγγοι και σκιαζόμενοι από τας φλογεράς του Ιουλίου ακτίνας με ουρανοσυννεφία ευεργετικωτάτην. Αλλά τι μαρτύριον. Το δυστυχησμένο άλογο, επί εξάμηνον ολόκληρον αρρωστιάτικο κ' ετοιμοθάνατο εκ νοσήματος οξυτάτου, έτυχε να είναι πρωτοτάξειδο, φαντάζεσθε λοιπόν με οποίαν αγωνίαν έσερνε τους ισχνούς και λιποσάρκους διαβήτας των σκελών του ο κατά τ' άλλα συμπαθής ίππος, τον οποίον χαϊδευτικά «Ψαρήν» προσηγόρευεν ο αγωγιάτης μου, ένας εικοσιδιετής μεστωμένος γεωργοκτηματίας. Εν τη απελπισίαν μας πλησιάζομεν υπό βελανιδιάν-ην δ' η ώρα δεκάτη περίπου, αφορήτου καύσωνος, πρωινή-εις την ευεργητικὴν σκιάν της οποίας εχώθημεν για να ξεκουρασθώμεν. Από την βελανιδιάν εκείνην, όπου εστιάσθημεν, μετά μονώρον γαργαλι-

στικωτάτην καβαλλαριάν, εισερχόμεθα εις την βουτηγμένην εις νερό και πρασινάδα κομψήν κωμόπολιν, την Λυγούδισσαν. Τι αίσθημα ανακουφίσεως και ψυχικής τέρψεως και οπτικής ευφροσύνης κατέχει τον ξένον μόλις αντικρύζοντα την ολοπράσινην αυτήν κωμόπολιν. Κυπαρίσσια και νερά, νερά και κυπαρίσσια, ιδού το ατίμητον στολίδι της. Νερά στους δρόμους, νερά στα κτήματα, νερά στους χάνδακας, νερά εδώ, νερά εκεί, νερά παντού. Δι' ένα ιδίως Αθηναίον συνηθισμένον εις την ξεραϊλαν του Πτολιέθρου του κλασικού, τι παράδεισος, τι οφθαλμών γαλήνη, τι ψυχής αγαλλίασις! Έπειτα τι πλούτος του ατιμήτου αυτού χρώματος, του πρασίνου. Όλα τα σπιτάκια της Λυγούδιστης, πλαισιωμένα, σκεπασμένα με πρασινάδα ελαιοδέντρων και κυπαρισσών. Δεν μπορείς να τα ανακαλύψης μακρόθεν ερχόμενος, νομίζεις ότι το μέρος αυτό δεν κατοικείται, αλλ' ότι είνε απέραντο τσιφλικί, ή κτήμα μεγαλοπλούτου τινός. Αλλ' ιδίως, πλούτος από τα σαν πασχαλιναίς λαμπάδες ευθυτενή και υψικάρινα και αειθαλή και καμαρωτά κυπαρίσσια...».